

Reva-klinikken Hald Ege

Hovedelementerne i regeringens aftale med Kommunernes Landsforening er:

- 1) Refusionsomlægning.
- 2) Kommunal tilkendelseskompetence på førtidspensionsområdet.
- 3) Omlægning af ankesystemet på det sociale område.
- 4) Forenkling af førtidspensionssystemet.
- 5) Kommunal budgetgaranti.

A Lovforslag vedr. punkterne 1, 2, 3 og 5 er fremsat i Folketinget den 7.11.1990 med henblik på ikrafttræden den 1.7.1991.

B Lovforslag vedr. punkt 4 forventes fremsat på et senere tidspunkt i indeværende folketingssamling, idet forslaget må afvente en principiel politisk stillingtagen til antallet af førtidspensionstyper. Der er nedsat et udvalg om ligestilling af pensionister (»bruttoficering«), hvor udvalgsarbejdet afsluttes omkring den 1.3.1991, hvorfor et lovforslag forventes tidligst at kunne få virkning fra den 1.1.1992.

Vedr. A

Jeg ser forslaget som en udvikling hen imod de tanker, der kom til udtryk i Lotz 3-udvalgets betænkning. Forslaget knytter således an til nogle udviklingstendenser, der allerede er gennemført på andre delområder af den sociale lovgivning. Forslaget er endvidere udtryk for en aftale indgået mellem regeringen og KL, og hovedsigtet kan vel så forventes at blive vedtaget i Folketinget. Påvirkningsmuligheden ligger formodentlig i detaljerne.

Jeg vil gerne påpege en forringelse i § 33 vedrørende tidspunkt for udbetaling af pension. »Pension til personer under 67 år kan dog tidligst udbetales fra den 1. i måneden efter, at *der er truffet afgørelse om pension*. Det er en klar forringelse i forhold til de nuværende regler, hvor en helbredsbetinget førtidspension tilkendes med virkning fra den 1. i måneden efter, at *der er søgt*. Pensionisten får altså efterregulering af pensionen i det tidsrum, som forberedelsen af pensionssagen tager. Hvis der er behov for en speciallægeundersøgelse, og speciallægen har en ventetid på 6 måneder, så vil det vel

fortsat være således, at afgørelsen i pensions sagen vil blive udskudt i 6 mdr. I en periode vil nogle få sygedagpenge, men en stor andel må forventes at være faldet for dagpengelovens varighedsbegrænsning på 52 uger. Da der er søgt pension og pågældende ikke forventes at kunne vende tilbage til arbejdsmarkedet, er der, jf. dagpengelovens § 22, jf. dagpengevejledningens pkt. 126 ikke mulighed for at forlænge dagpengeperioden bortset fra en lille gruppe af »terminalstadepatienter«. Pensionsansøgere vil så i et ret stort tal blive sat i en situation, hvor de kun er dækket ind af kontanthjælpsreglerne i bistandsloven og uden, at de efterfølgende økonomisk bliver dækket ind af udbetaling af pension i sagsbehandlingsperioden, når det efterfølgende viser sig, at de faktisk var berettiget til den pension, som de søgte.

Er det politisk acceptabelt, at vi behandler vore ældre medborgere, som i mange år har knoklet, slidt og slæbt på vores arbejdsmarked på den måde?

Det fremgår af bemærkningerne til lovforslaget s. 9, at tendensen i de senere år er gået fra detaljeret regelstyring i retning af mere rammepræget styring, og det anføres, at der er et udbredt ønske om decentralisering og regelforenkling, herunder ønske om i mindre grad at styre via regler, der i for høj grad er præget af hensynet til *millimeterretfærdighed*. Jeg ville finde det hensigtsmæssigt i stedet for begrebet »millimeterretfærdighed« fortsat at benytte begrebet »retssikkerhed«, for det er vist det, det drejer sig om.

Jeg synes, vi ser et spil mellem begreberne »lokalt selvstyre« og »retssikkerhed«. Det er for mig at se to modsatrettede hensyn. Til skade for borgernes retssikkerhed ser det ud til at udviklingstendensen går i retning af lokalt selvstyre.

Vedr. B

Vedrørende den kommende forenkling af pensionssystemet tror jeg, det kunne være hensigtsmæssigt, hvis debatten kunne præges i følgende retninger: